

Prediking OLK, 300314 – Zondag Laetare

Teksten: Zacharja 8k 19-23 en Johannes 6, 1-15

Gemeente, halverwege zijn we, - halverwege de veertig dagen tijd op weg naar Pasen.....

Als je een inspannende tocht maakt, in de bergen of waar dan ook, dan is dat “halverwege” altijd een belangrijk moment. ---

Vanaf nu is de optie van omkeren geen werkelijke optie meer, - zo moeilijk de weg voor ons ook moge lijken... - Want “terug” is even lang als de weg naar voren...

Maar, gemeente, zijn WIJ eigenlijk werkelijk op weg, zijn wij willens en wetens “gemeente onderweg”, en “mensen in beweging”, op het pad van geloof en vertrouwen...

Dat is een vraag die we ons op zo'n moment in de Paastijd misschien moeten laten voorleggen. Ogenschijnlijk is dat natuurlijk wel zo: - De altaarkleden zijn paars, - en ook de stola's. - En we lezen de teksten die daarbij horen, - en we zingen “onderweg-liederen”...

Maar zijn we werkelijk op weg naar Pasen, als gemeente, op weg naar een Paas-geloof, - want daar gaat Pasen over -, ... een Paas-geloof, dat het geheel en al moet stellen met niet meer dan het vertrouwen dat God zijn mensen niet loslaat, - ook voorbij de donkere dagen niet - van Goede Vrijdag en Stille Zaterdag ... Zijn wij ZO op weg, als gemeente in deze stad...?---

In ons “TOEKOMSTPROCES”,..... U weet wel: dat is het mooie, ietwat camouflerende woord, dat we als gemeente hebben bedacht, wanneer we spreken - over onze gebrekkige financiën, - en over ons slinkend ledenaantal, - en over de alsmat hogere gemiddelde leeftijd van onze gemeenteleden - en over de vraag of en hoe de kerk er wel uit zal zien over de komende jaren ... In ons toekomstproces lijken we, voor zover ik kan zien, maar zeer ten dele te durven denken vanuit dat Paas-geloof.

In dat toekomstproces lijken wij veelmeer gebiologeerd door getallen: - 5 predikanten (of straks 21/2 of 3) - met 6 dure gebouwen (of: hoeveel straks nog maar minder...?) - en maar zus-en-zo-veel gemeenteleden... - en maar zus-en-zo-veel geld dat binnenkomt... - en maar zus-en-zo-veel vermogen op de bank...

Vijf broden en twee vissen voor 5000 mensen! Dat kan toch niet! ... *Wat hebben we daaraan...?*

De evangelietekst voor vandaag speelt heel nadrukkelijk met de perspectieven van overvloed en schaarste! Niet om te pleiten voor een domme vorm van naïviteit, zo van: “*Stil maar, wacht maar, alles wordt goed ...*” (liefst vanzelf, als van tovenaarshand, zonder dat wij er iets aan hoeven te doen...) Nee, maar veelmeer om onze blik als gemeente te verruimen, daar waar wij met Christus van doen hebben, in ons persoonlijk leven, en in ons gemeentelven, als “*lichaam van Christus*”, - want dat zijn we met elkaar, -- zo zingt en zegt onze traditie... “*Op weg naar Pasen zijn*”: Dat is aan de ene kant een liturgische beschrijving van de tijd in het kerkjaar, en de sfeer van ons vieren... “

“*Op weg naar Pasen zijn*”, dat is aan de andere kant een beschrijving van ons wezenlijk bestaan als gemeente en Christenen elke dag... De uitdaging daarvan “*Op weg naar Pasen zijn*”, bestaat erin, die “geloofskwaliteit” ook om te zetten in de wijze hoe wij leven, persoonlijk en dagelijks, en hoe wij onze gemeente vorm geven. Dat is geen nieuwe uitdaging! De vriendenkring rondom Jezus had daar ook al moeite mee, - getuige de angstige vraag van Filippus: “... *wat hebben we daaraan?*” <aan die vijf broden en twee vissen>...

De uitdaging van een geloof “*Op weg naar Pasen*” ligt hem daarin, - van dit leven, ons leven, meer te verwachten dan er ogenschijnlijk in zit,... - van elkaar meer menselijkheid te verwachten dan er doorgaans denkbaar wordt geacht,... - van ons zelf meer naastenliefde te verwachten dan ons nu lukt, misschien... voorbij onze grote en kleine vooroordelen... - en van de geschiedenis te geloven, dat deze open staat, voor wat wij en anderen er aan onverwacht engagement en vertrouwen en liefde in investeren... ---

Daar waar Christus het leven van mensen in handen neemt, waar Christus uitdeelt, - van zijn eigen leven uitdeelt, - ons voedt met zijn eigen bloed..., - in brood en wijn en vissen, - en

liefde en nabijheid, - en troost en bemoediging en levensmoed, - en barmhartigheid en genade en Godvertrouwen...

Daar waar Christus deelt en uitdeelt, in ons, die wij zijn lichaam vormen, als kerk en gemeente, daar verkeert schaarste in overvloed, zo wil ons de Evangelietekst toeroepen! Dat en zó is het perspectief van geloof op de zogenaamde feitelijkheden van het bestaan... De feiten veranderen er niet door, maar wel de wijze hoe wij er mee omgaan, en wat wij er in zien... Dat geldt in het groot en in het klein, en aan u te beoordelen wat groot en klein is... Ik maak dat soms mee in de begeleiding van zieken en stervenden... Hoe zich perspectieven kunnen vernauwen, als de dood in zicht komt. Hoe alles "minder" lijkt te worden, en grijzer, en betekenisloos... EN: Hoe het in geloof soms lukt, dat perspectief te keren. En zelfs nog - in de weg naar de dood een stuk levensweg te zien, - en in de mensen die ons begeleiden de engelen te ontwaren, die ze zijn, op die momenten.

Paasgeloof, halverwege de weg... Dat is: de kleine dingen opmerken (- die jongen die d'er ergens staat met een paar vissen en wat brood...) Dat is: - die momenten opmerken, waarin wij als kleine gemeente even groot kunnen zijn, in onze nabijheid voor elkaar en anderen... en ze te zien als voortekens van een nieuwe, een andere wereld, waarin er overvloed is: aan liefde en levensvoedsel, - twaalf mánden vol, - *een land van melk en honing*...

Het zien en duiden van de tekens, - het geloof in het kleine begin van het grote verhaal van "Alles wordt nieuw..." ... Dat is waarvoor het Evangelie ons wil uitdagen. Opdat wij vervolgens zelf beginnen aan eigen kleine en grote stappen van verandering, engagement en inzet voor een menswaardige samenleving... Of dat nou onze steun is aan een beweging die in Brazilië opkomt voor culturele waarden van inheemse volken, zo als vandaag in onze collecte,... Of ons zoeken naar een vorm van kerkzijn hier in onze stad, die verstaanbaar is, en vindbaar, voor wie de kerkelijke taal ontwend is geraakt de tekens niet meer kan lezen, maar die wel hongert naar levensvoedsel en zin en betekenis en mensen om mee mens te zijn...

Mogen wij als gemeente ons op weg naar Pasen, - halverwege, open houden voor de onverwachte perspectieven van een Paas-geloof, dat altijd anders zal zijn dan wij het zelf zouden bedenken. Laten we dat Christusverhaal, waarin we terecht zijn gekomen - niet omdat wij het hebben gekozen, - maar omdat wij zijn gekozen, - omdat wij zijn meegenomen in de beweging van Israels God,... Laten we dat Christusverhaal, van "schaarste die in overvloed verkeert" en "dood die leven baart"... Laten we dat Christusverhaal, dat ons als gemeente heeft gevormd, bij de slip van zijn vertel-jas vastpakken en het niet loslaten, al sleept het ons door alle mogelijke onmogelijkheden... Dan vinden wij, daar geloof ik heilig in, ook wegen om geloofwaardig kerk te zijn in een veranderende wereld die om steeds andere vormen vraagt waarin het Evangelie verstaanbaar vertolkt kan worden. Vandaag, en morgen en in de jaren die komen. AMEN